

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 29ης Ιανουαρίου 1993 *

Στην υπόθεση T-86/91,

Robert Wery, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Arlon (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, jurisconsultum, επικουρούμενο από τον Kieran Bradley, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως περί καταργήσεως από 1ης Απριλίου 1990 του σχολικού επιδόματος για το τέκνο του προσφεύγοντος, καθώς και της αποφάσεως περί διενεργείας αντιστοίχων κρατήσεων επί των αποδοχών του και, εφόσον χρειαστεί, των γενικών εκτελεστικών διατάξεων περί χορηγήσεως του σχολικού επιδόματος, κατά το μέρος που επιβάλλουν σχολική εκπαίδευση περιλαμβάνουσα ελάχιστες απαιτούμενες ώρες θεωρητικής εκπαιδεύσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. P. M. Barrington, Πρόεδρο, R. Schintgen και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 10ης Νοεμβρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων υπέβαλε στις 28 Σεπτεμβρίου 1990, επί τυποποιημένου εντύπου που του παρέσχε προς τον σκοπό αυτό η διοίκηση, αίτηση παροχής σχολικού επιδόματος για τα τρία τέκνα του για το έτος 1990/91. Όσον αφορά τον γιο του Laurent, που τελούσε υπό σύμβαση μαθητείας ανθοκόμου στην Αγίον από τις 14 Μαρτίου 1990 και έπρεπε να παραμείνει μαθητευόμενος έως τις 31 Ιουλίου 1992, επισυνήψε στην αίτησή του βεβαίωση που εκδόθηκε από τις αρμόδιες βελγικές αρχές καθώς και αντίγραφο της συμβάσεως μαθητείας του.
- 2 Με έγγραφο της 4ης Φεβρουαρίου 1991 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο) πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι όσον αφορά τον γιο του Laurent το σχολικό επίδομα καθώς και το επίδομα συντηρούμενου τέκνου, που του είχαν αρχικά χορηγηθεί, θα καταργούνταν από τον Απρίλιο του 1990 και ότι θα παρακρατούνταν από τις αποδοχές του ποσά αντίστοιχα με εκείνα που είχε ήδη λάβει.
- 3 Ο προσφεύγων υποστηρίζει και το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει ότι, απαντώντας στις αιτήσεις του περί παροχής εξηγήσεων, ο διευθύνων την αντίστοιχη υπηρεσία τον πληροφόρησε αφενός μεν ότι το σχολικό επίδομα γενικώς δεν χορηγείται για τέκνο υπαλλήλου που είναι μαθητευόμενο, αφετέρου δε ότι και αν ήταν δυνατό να εξομοιωθεί τμήμα της εκπαίδευσής του γιου του στο πλαίσιο της συμβάσεως μαθητείας του προς σχολική εκπαίδευση, και πάλι δεν θα ήταν δυνατό να του χορηγηθεί το σχολικό επίδομα, δεδομένου ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση ο αριθμός των ωρών της θεωρητικής εκπαίδευσής δεν έφθανε το ελάχιστο απαιτούμενο όριο των 16 ωρών εβδομαδιαίως.

4 Το Κοινοβούλιο αποφάσισε πάντως να επαναχορηγήσει το επίδομα συντηρούμενου τέκνου, που είχε επίσης καταργήσει η απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1991, και να αποδώσει τις κρατήσεις που είχαν ήδη ενεργηθεί βάσει της απόφασεως αυτής. Η κατάργηση όμως του σχολικού επιδόματος διατηρήθηκε.

5 Στις 3 Μαΐου 1991 υπέβαλε ο προσφεύγων διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) κατά της αποφάσεως της 4ης Φεβρουαρίου 1991. Με την ένσταση αυτή αμφισβητούσε την αιτιολογία που προέβαλε ο διευθύνων την αρμόδια υπηρεσία, δηλαδή ότι η μαθητεία δεν έδιδε δικαίωμα για σχολικό επίδομα και ότι σε κάθε περίπτωση ο αριθμός των ωρών θεωρητικής εκπαίδευσως δεν έφθανε το απαιτούμενο ελάχιστο όριο.

6 Αναγνωρίζοντας ότι η ένσταση αυτή προκάλεσε το ζήτημα αν η επαγγελματική εκπαίδευση στο πλαίσιο εθνικού προγράμματος μαθητείας μπορούσε να εξομοιωθεί με κανονική και κατά πλήρες ωράριο φοίτηση σε σχολικό ίδρυμα κατά την έννοια του άρθρου 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το Κοινοβούλιο, καίτοι ενέμεινε στην άρνησή του να δεχθεί τέτοια εξομολωση, χωρίς όμως να αποκλείσει αναθεώρηση της προηγούμενης πρακτικής του, αποφάσισε να υποβάλει το ζήτημα αυτό στην κρίση του σώματος των προϊσταμένων της διοικήσεως, ιδίως υπό το φως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 13ης Μαρτίου 1990, T-34/89 και T-67/89, Costacurta κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-93). Εντούτοις, κατά τη σύσκεψη της επιτροπής προετοιμασίας των εργασιών του εν λόγω σώματος, που διεξήχθη στις 19 Φεβρουαρίου 1992, φάνηκε ότι η πλειοψηφία των λοιπών κοινοτικών οργάνων συμμεριζόταν την άποψη του Κοινοβουλίου και υπό τις περιστάσεις αυτές αποφασίστηκε να μην παραπεμφθεί το ζήτημα αυτό στο εν λόγω σώμα.

7 Στις 26 Αυγούστου 1991 απέρριψε ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου την ένσταση της 3ης Μαΐου 1991 με την εξής αιτιολογία:

«Η ένστασή σας της 3ης Μαΐου 1991 μελετήθηκε με τη δέουσα προσοχή.

Λυπούμαι που σας πληροφορώ ότι δεν μπορώ να την κάνω δεκτή.

Καθόσον αφορά το επίδομα συντηρούμενου τέκνου για τον γιο σας Laurent, η ένσταση δεν έχει αντικείμενο. Είναι γνωστό ότι η διοίκηση αναθεώρησε την απόφασή της περί καταργήσεως του εν λόγω επιδόματος, πριν ακόμη υποβάλετε την ένστασή σας, και εισπράξατε τα παρακρατηθέντα δυνάμει της αποφάσεως αυτής ποσά τον Απρίλιο του 1991.

Καθόσον αφορά την κατάργηση του σχολικού επιδόματος για τον Laurent, η ένστασή σας είναι αβάσιμη. Υπό την επιφύλαξη του ζητήματος που θέσατε αν η μαθητεία του γιου σας γεννά δικαίωμα σχολικού επιδόματος, επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω ότι ο υπάλληλος υποχρεούται να προσκομίσει την απόδειξη ότι υπεβλήθη σε “πραγματικά σχολικά έξοδα”, κατά την έννοια του άρθρου 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Η απόδειξη αυτή είναι ακόμη πιο αναγκαία στην προκειμένη περίπτωση, αφού ο γιος σας λαμβάνει ο ίδιος μηνιαίο επίδομα, το ύψος του οποίου υπερβαίνει εκείνο που έχει καθοριστεί για σχολικό επίδομα.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, οφείλω να διατηρήσω την απόφαση καταργήσεως από 1ης Απριλίου 1990 του σχολικού επιδόματος που λαμβάνατε μέχρι τότε για τον γιο σας Laurent.»

- 8 Με σημείωμα της 10ης Σεπτεμβρίου 1991, το οποίο απηύθυνε στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου, ο προσφεύγων προέβαλε ότι η διοίκηση δεν του είχε ποτέ ζητήσει να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία για τα πραγματικά σχολικά έξοδα που είχε πραγματοποιήσει και ότι η επιβολή σ' αυτόν αυτής της υποχρεώσεως, που δεν επιβάλλεται στους λοιπούς υπαλλήλους, συνιστούσε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Με έγγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 1991 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου επιβεβαίωσε την απόφασή του της 26ης Αυγούστου 1991.
- 9 Μετά την απόρριψη της ενστάσεως και σε απάντηση νέας αιτήσεως παροχής σχολικού επιδόματος που υποβλήθηκε για το 1991/92, η διοίκηση έστειλε στον προσφεύγοντα έγγραφο με ημερομηνία 13 Νοεμβρίου 1991, καλώντας τον να υποβάλει «τις αποδείξεις που αποδεικνύουν τα πραγματικά σχολικά έξοδα σχετικά με τη μαθητεία του γιου σας Laurent». Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων δήλωσε ότι έλαβε γνώση του εγγράφου αυτού μόλις στις 26 Νοεμβρίου 1991, δηλαδή την ίδια ημέρα της καταθέσεως του δικογράφου του στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου.

- 10 Στην αχρονολόγητη απάντησή του ο προσφεύγων παρατήρησε καταρχάς ότι η απαίτηση, που διατυπώνεται στο έγγραφο αυτό, της προσκομίσεως αποδείξεως των πραγματικών σχολικών εξόδων που είχε πραγματοποιήσει, αποτελούσε την πρώτη πρόσκληση αυτού του είδους που του είχε απευθύνει η διοίκηση. Ακολούθως, εξέθεσε λεπτομερώς τα έξοδα σχετικά με τη μαθητεία του γιου του Laurent.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων άσκησε στις 26 Νοεμβρίου 1991 την παρούσα προσφυγή. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη ομαλά.
- 12 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 13 Το Πρωτοδικείο κάλεσε πάντως τους διαδίκους να απαντήσουν γραπτώς σε ερωτήσεις που αφορούν, πρώτον, τα έγγραφα σχετικά με τη μαθητεία του γιου του προσφεύγοντος, που είχαν επισυναφθεί στην οικεία αίτηση παροχής σχολικού επιδόματος· δεύτερον, τα πραγματικά έξοδα σχετικά με τη μαθητεία αυτή· τρίτον, το δικαίωμα, για πρόσωπο ευρισκόμενο σε όμοια κατάσταση με εκείνη του προσφεύγοντος, εισπράξεως, δυνάμει του βελγικού δικαίου, οικογενειακών επιδομάτων και/ή παροχών κοινωνικού χαρακτήρα συνδεδεμένων με σχολική εκπαίδευση, καθώς και τη δυνατότητα, για πρόσωπο ευρισκόμενο σε παρόμοια κατάσταση με εκείνη του τέκνου του προσφεύγοντος, να λάβει υποτροφία δυνάμει του βελγικού δικαίου.
- 14 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 10 Νοεμβρίου 1992. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απήντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο.
- 15 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

να αποφανθεί ως εξής:

- «1) Ακυρώνει την απόφαση περί καταργήσεως από 1ης Απριλίου 1990 της καταβολής σχολικών επιδομάτων για το τέκνο του προσφεύγοντος.
- 2) Ακυρώνει την απόφαση να προβεί, σε εκτέλεση του εγγράφου της 4ης Φεβρουαρίου 1991, σε κρατήσεις επί των αποδοχών του προσφεύγοντος.
- 3) Υποχρεώνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να αποδώσει τις κρατήσεις στις οποίες πρόβη, προσαυξημένες με τόκο υπερημερίας 8 % ετησίως από την ημερομηνία των κρατήσεων έως την ημέρα της αποδόσεώς τους.
- 4) Καταδικάζει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Εφόσον κριθεί αναγκαίο:

- 5) Η γενική εκτελεστική απόφαση σχετικά με τη χορήγηση σχολικού επιδόματος, που θεσπίστηκε από το καθού, είναι παράνομη, κατά το μέτρο που επιβάλλει ελάχιστο αριθμό ωρών θεωρητικής εκπαίδευσης στους σπουδαστές που ακολουθούν επαγγελματική εκπαίδευση επισήμως αναγνωρισμένη από ένα κράτος μέλος.»

16 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την παρούσα προσφυγή απαράδεκτη·

— να την κρίνει κατά τα λοιπά αβάσιμη·

— να κρίνει κατά νόμο για τα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού*Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 17 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής προβάλλοντας ότι η ένσταση του προσφεύγοντος της 3ης Μαΐου 1991 απορρίφθηκε ελλείψει αποδείξεων σχετικά με τα πραγματικά σχολικά έξοδα που πραγματοποίησε ο προσφεύγων για τον γιο του Laurent. Εφόσον δεν υπέβαλε τέτοια απόδειξη, ο προσφεύγων δεν είχε, κατά το Κοινοβούλιο, έννομο συμφέρον και κατά συνέπεια η ένστασή του ήταν απαράδεκτη.
- 18 Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι αν ο διευθύνων την υπηρεσία δεν επικαλέστηκε την έλλειψη αποδείξεως των πραγματικών σχολικών εξόδων, κατά τις συζητήσεις που είχε με τον προσφεύγοντα μετά την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1991, τούτο οφείλεται στο ότι η σκέψη αυτή ήταν εντελώς παρεπόμενη σε σχέση με την κύρια αιτιολογία της απορρίψεως της αιτήσεως παροχής σχολικού επιδόματος, δηλαδή την αδυναμία εξομοιώσεως της εκπαιδεύσεως του γιου του προσφεύγοντος προς σχολική εκπαίδευση, μόνη που δίδει δικαίωμα χορηγήσεως σχολικού επιδόματος.
- 19 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται επικουρικώς ότι οι λόγοι που προβάλλονται στην προσφυγή δεν συμπίπτουν με εκείνους που επικαλείται η ένσταση και ότι κατά συνέπεια πρέπει να απορριφθούν (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Μαρτίου 1990, T-57/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-143, σκέψη 8).
- 20 Ο προσφεύγων απαντά πρώτον ότι οι εξηγήσεις του Κοινοβουλίου αποδεικνύουν ότι η απόφαση καταργήσεως του σχολικού επιδόματος για τον γιο του Laurent και η απόρριψη της ενστάσεώς του αιτιολογούνται από τη φύση της εκπαιδεύσεώς του και όχι από τη δήθεν έλλειψη δικαιολογητικών στοιχείων.
- 21 Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω ότι μόλις με το σημείωμα της 13ης Νοεμβρίου 1991 της υπηρεσίας «ΚΥΚ και Διοίκηση Προσωπικού» του ζήτησε το Κοινοβούλιο τις αποδείξεις των πραγματικών σχολικών εξόδων που αφορούν τη μαθητεία του γιου του και ότι, μετά το σημείωμα αυτό, υπέβαλε στο Κοινοβούλιο στις 3 Δεκεμβρίου 1991 πίνακα των εξόδων αυτών.

- 22 Όσον αφορά τη συμφωνία της ενστάσεως και της προσφυγής, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι το Κοινοβούλιο είχε αρχικά σαφώς δηλώσει ότι η άρνηση χορηγήσεως του σχολικού επιδόματος στηριζόταν αποκλειστικά στην επαγγελματική φύση της μαθητείας του γιου του. Δεν μπορούσε επομένως να κατευθύνει την ένστασή του παρά μόνο κατά της μοναδικής αυτής αιτιολογίας. Μόνο κατά το στάδιο της αποφάσεως απορρίψεως της ενστάσεως αυτής επικαλέστηκε το Κοινοβούλιο για πρώτη φορά την έλλειψη αποδείξεως των πραγματικών σχολικών εξόδων.
- 23 Από αυτό συνάγει ο προσφεύγων ότι παραδεκτώς απαντά με την προσφυγή του στην επιχειρηματολογία της οποίας δεν μπορούσε να λάβει γνώση παρά μόνο με την απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεώς του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 24 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει ότι, πριν από την απόφαση απορρίψεως της ενστάσεως, δεν είχε επικαλεστεί ποτέ άλλη αιτιολογία, εκτός αυτής που αφορά το είδος της εκπαιδεύσεως του γιου του προσφεύγοντος, για να αρνηθεί στον τελευταίο το σχολικό επίδομα. Το Κοινοβούλιο ώθησε κατ' αυτόν τον τρόπο τον προσφεύγοντα να πιστέψει ότι μοναδική αιτιολογία απορρίψεως του αιτήματός του ήταν το είδος της σχολικής εκπατεύσεως του γιου του.
- 25 Παρέπεται ότι το Κοινοβούλιο αβασίμως αμφισβητεί το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής, ισχυριζόμενο ότι στηρίζεται σε νέους λόγους σε σχέση με το περιεχόμενο της ενστάσεως, όπως οι λόγοι που συνδέονται με την αμφισβήτηση από τον προσφεύγοντα της υποχρεώσεώς του να αποδείξει τα πραγματικά σχολικά έξοδα του γιου του.
- 26 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον επειδή δεν προσκόμισε απόδειξη για τα πραγματικά σχολικά έξοδα τα οποία χρειάστηκε να καταβάλει, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το ζήτημα αυτό συνδέεται αρρήκτως με το ζήτημα αν ο προσφεύγων όφειλε να αποδείξει τα έξοδα αυτά ή μπορούσε να υπαχθεί στο σύστημα της κατ' αποκοπήν καταβολής που καθιερώνουν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις για τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος, τις οποίες θέσπισε το Κοινοβούλιο (στο εξής: γενικές εκτελεστικές διατάξεις). Επομένως, πρόκειται για ζήτημα ουσίας. Για τον λόγο αυτό το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος συγχωνεύεται με την εξέταση της ουσίας της υποθέσεως.

27 Κατόπιν αυτού, η προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 28 Για να στηρίξει την προσφυγή του, ο προσφεύγων επικαλείται δύο λόγους ακυρώσεως, παραβίαση αφενός μεν των άρθρων 2 και 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, αφετέρου δε του άρθρου 25 του ΚΥΚ. Εξάλλου, και επικουρικός προβάλλει παρανομία των γενικών εκτελεστικών διατάξεων καθόσον απαιτούν σχολική εκπαίδευση περιλαμβάνουσα ελάχιστο αριθμό ωρών θεωρητικής εκπαιδεύσεως.
- 29 Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII προβλέπει τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος «για κάθε συντηρούμενο τέκνο κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2 (του παραρτήματος VII του ΚΥΚ), το οποίο φοιτά κανονικά και κατά πλήρες ωράριο σε εκπαιδευτικό ίδρυμα». Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το επίδομα για συντηρούμενο τέκνο χορηγείται «για τα τέκνα ηλικίας 18 έως 26 ετών που βρίσκονται στο στάδιο της σχολικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως».

Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως των άρθρων 2 και 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 30 Ο προσφεύγων τονίζει ότι το Κοινοβούλιο αποκατέστησε την καταβολή του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου. Έτσι αναγνώρισε ότι ο γιος του βρίσκεται στο στάδιο σχολικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως. Αυτή είναι πράγματι η περίπτωση του, δεδομένου ότι, κατά τον προσφεύγοντα, ο γιος του διέπεται από σύμβαση μαθητείας στην ανθοκομική, αναγνωρισμένης από τις αρμόδιες βελγικές αρχές, και επομένως ακολουθεί κανονικά και κατά πλήρες ωράριο κύκλο επαγγελματικής εκπαιδεύσεως που περιλαμβάνει, πέραν της πρακτικής εκπαιδεύσεως, γενική και επιστημονική θεωρητική διδασκαλία.
- 31 Όμως, το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII που παραπέμπει στην έννοια του «εκπαιδευτικού ιδρύματος», αποκλείει οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ εκπαιδευτικών ιδρυμάτων που παρέχουν σχολική εκπαίδευση και εκείνων που παρέχουν επαγγελματική εκπαίδευση.

- 32 Φρονεί, κατά συνέπεια, ότι, εφόσον ο γιος του ακολουθεί επαγγελματική εκπαίδευση σε εκπαιδευτικό ίδρυμα, δικαιούται να του χορηγηθεί το σχολικό επίδομα που προβλέπει το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII.
- 33 Ο προσφεύγων επικαλείται επίσης την απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-149/90, Costacurta κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-5463), για να υποστηρίξει ότι η μοναδική προϋπόθεση που επιβάλλει το άρθρο 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ είναι να φοιτά το τέκνο για το οποίο ζητείται το σχολικό επίδομα «κανονικά και κατά πλήρες ωράριο σε εκπαιδευτικό ίδρυμα», έστω και αν τμήμα της εκπαίδευσως πραγματοποιείται εκτός του εκπαιδευτικού ιδρύματος.
- 34 Ο προσφεύγων προβάλλει ακόμη ότι το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να τον κατηγορήσει ότι δεν προσκόμισε, μαζί με την αίτησή του περί παροχής του σχολικού επιδόματος, απόδειξη για τα πραγματικά σχολικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε. Τονίζει σχετικά ότι το Κοινοβούλιο περίμενε την απάντηση στην ένσταση για να προβάλει αυτό το ζήτημα και ότι ανέμενε τις 13 Νοεμβρίου 1991, δηλαδή μετά το τέλος του επίμαχου σχολικού έτους, για να του ζητήσει να προσκομίσει τα αποδεικτικά του στοιχεία. Προσθέτει δε ότι το Κοινοβούλιο αναγνώρισε ότι, στις συζητήσεις που είχε μαζί του τον Φεβρουάριο, δεν είχε κάνει λόγο για τέτοιο ζήτημα αποδείξεων. Εξάλλου, προσκομίζει απόδειξη των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε πράγματι για τον γιο του.
- 35 Τέλος, ο προσφεύγων εκθέτει ότι δεν όφειλε να προσκομίσει τέτοια απόδειξη δεδομένου ότι edικαιούτο του κατ' αποκοπήν ποσού που προβλέπουν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις, χωρίς να μπορεί να προβάλει το Κοινοβούλιο, για να του το αρνηθεί, την επαγγελματική φύση της εκπαίδευσως που ακολουθούσε ο γιος του.
- 36 Το Κοινοβούλιο απαντά ότι από τους όρους της συμβάσεως μαθητείας, καθώς και από τις σχετικές νομοθετικές διατάξεις, προκύπτει ότι ο γιος του προσφεύγοντος εκπαιδεύεται επαγγελματικά κατά πλήρες ωράριο, η εκπαίδευση δε αυτή περιλαμβάνει τμήμα πρακτικό (περίπου 31 ώρες εβδομαδιαίως) και τμήμα θεωρητικό (8 ώρες και 45 λεπτά εβδομαδιαίως). Το Κοινοβούλιο αρνείται να δεχθεί ότι η ύπαρξη θεωρητικής εκπαίδευσως μπορεί να μεταβάλει την επαγγελματική εκπαίδευση σε σχολική εκπαίδευση.

- 37 Θεωρεί ότι η επαγγελματική φύση της εκπαίδευσης που ακολουθεί ο γιος του προσφεύγοντος δεν επιτρέπει στον τελευταίο να λάβει σχολικό επίδομα. Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII πρέπει, πράγματι, να ερμηνευθεί υπό το φως της διακρίσεως, στην οποία προβαίνει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', μεταξύ σχολικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης. Έτσι, το «σχολικό» επίδομα παρέχεται μόνο για «σχολική» εκπαίδευση κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', που γίνεται κανονικά και κατά πλήρες ωράριο σε εκπαιδευτικό ίδρυμα που είναι αναγκαστικά «σχολικό».
- 38 Το Κοινοβούλιο αιτιολογεί την ερμηνεία αυτή τονίζοντας ότι η σχολική εκπαίδευση χαρακτηρίζεται από φοίτηση σε εκπαιδευτικό ίδρυμα σχολικού τύπου και δεν δίδει κατ' αρχήν λαβή σε αμοιβή εκ μέρους του κράτους υπέρ της οικογενείας του τέκνου. Στην αντίθετη περίπτωση, θα έπρεπε να εφαρμοστεί το άρθρο 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά το οποίο οι υπάλληλοι που απολαύουν οικογενειακών επιδομάτων υποχρεούνται να δηλώνουν τα επιδόματα ίδιας φύσεως που καταβάλλονται από άλλη πηγή, διότι τα επιδόματα αυτά εκπίπτουν από εκείνα που καταβάλλονται δυνάμει των άρθρων 1, 2 και 3 του παραρτήματος VII (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 1990, T-117/89, Sens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-185). Αντιθέτως, η μαθητεία χαρακτηρίζεται από προσέλευση, λίγο-πολύ τακτική, σε τόπο εργασίας, η οποία συμπληρώνεται ενδεχομένως με φοίτηση κατά μερικό ωράριο σε εκπαιδευτικό ίδρυμα επαγγελματικού τύπου και δίδει συνήθως λαβή σε αμοιβή.
- 39 Εξάλλου, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι, εφόσον ο προσφεύγων δεν προσκόμισε απόδειξη για τα πραγματικά σχολικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για τον γιο του, δεν μπορεί να απαιτήσει το σχολικό επίδομα. Υποστηρίζει δε ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί το σύστημα του κατ' αποκοπήν ποσού που προβλέπουν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις, διότι το σύστημα αυτό προβλέπεται αποκλειστικά για τα τέκνα που ακολουθούν σχολική εκπαίδευση και όχι για εκείνα που ακολουθούν επαγγελματική εκπαίδευση.
- 40 Τέλος, το Κοινοβούλιο εκθέτει ότι ναι μεν ανέφερε αυτό το στοιχείο κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, τούτο όμως οφείλεται στο ότι αυτό ήταν εντελώς παρεπόμενο του κυρίου λόγου απορρίψεως της αιτήσεως παροχής σχολικού επιδόματος, δηλαδή της φύσεως της εκπαίδευσης ως επαγγελματικής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 41 Προεισαγωγικά, το Πρωτοδικείο λαμβάνει υπό σημείωση ότι το Κοινοβούλιο αναγνώρισε ότι ο Laurent Wery συντηρείται από τον πατέρα του στον οποίο έχει χορηγηθεί επίδομα συντηρούμενου τέκνου. Πρέπει επομένως να εξεταστεί, στην προκειμένη περίπτωση, αν ο προσφεύγων δικαιούται επίσης σχολικού επιδόματος.
- 42 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η επιχειρηματολογία του Κοινοβουλίου στηρίζεται σε αυστηρή διάκριση των εννοιών της σχολικής εκπαίδευσης και της επαγγελματικής εκπαίδευσης, που περιλαμβάνονται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII. Το Κοινοβούλιο φρονεί, πράγματι, ότι οι δύο αυτές έννοιες αλληλοαποκλείονται και έτσι η επαγγελματική εκπαίδευση δεν μπορεί να δώσει λαβή στην καταβολή σχολικού επιδόματος.
- 43 Πρέπει σχετικά να τονιστεί ότι, προσδιορίζοντας την «επαγγελματική εκπαίδευση» κατά την έννοια του άρθρου 128 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι έννοιες της επαγγελματικής εκπαίδευσης και της σχολικής εκπαίδευσης όχι μόνο δεν αποκλείονται αμοιβαίως, αλλά συμπίπτουν κατά μεγάλο μέρος αφού η εκπαίδευση παρέχεται σε εκπαιδευτικό ίδρυμα. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε με τις αποφάσεις του της 13ης Φεβρουαρίου 1985 και της 2ας Φεβρουαρίου 1988 ότι «κάθε μορφή εκπαίδευσης που προετοιμάζει για την απόκτηση τυπικού προσόντος για συγκεκριμένο επάγγελμα ή απασχόληση, ή που παρέχει την ιδιαίτερη ικανότητα για την άσκηση του εν λόγω επαγγέλματος ή της εν λόγω απασχολήσεως, περιλαμβάνεται στην επαγγελματική εκπαίδευση, ανεξαρτήτως της ηλικίας και του επιπέδου καταρτίσεως των μαθητών ή των σπουδαστών, ακόμη και αν το πρόγραμμα διδασκαλίας περιλαμβάνει τμήμα γενικής εκπαίδευσης» (293/83, Gravier, Συλλογή 1985, σ. 593, σκέψη 30, και 24/86, Blaizot, Συλλογή 1988, σ. 379, σκέψη 19). Από τη σκέψη αυτή συνήγαγε το Δικαστήριο στην πρώτη υπόθεση ότι «στην επαγγελματική εκπαίδευση περιλαμβάνεται η διδασκαλία της τέχνης των εικονογραφημένων κειμένων που παρέχεται από ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα καλών τεχνών» και στη δεύτερη υπόθεση ότι «περιλαμβάνεται η πανεπιστημιακή εκπαίδευση στην κτηνιατρική».
- 44 Το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η ερμηνεία αυτή απογυμνώνει τη διάκριση που περιέχει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β', του παραρτήματος VII, από το περιεχόμενό της. Πράγματι, η διάκριση αυτή διατηρεί το περιεχόμενό της κατά την έννοια ότι επιτρέπει τον αποκλεισμό της καταβολής του σχολικού επιδόματος για τέκνα που απολαύουν του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, όταν τα τέκνα αυτά εκπαιδεύονται επαγγελματικά χωρίς κανένα δεσμό με εκπαιδευτικό ίδρυμα.

- 45 Για να προσδιοριστεί στη συγκεκριμένη υπόθεση αν ο προσφεύγων δικαιούται καταβολής σχολικού επιδόματος για την εκπαίδευση που ακολουθεί ο γιος του, πρέπει να ερευνηθεί αν η εκπαίδευση ανθοκομικής την οποία παρακολουθεί ο γιος του προσφεύγοντος — την οποία και οι δύο διάδικοι χαρακτηρίζουν ως επαγγελματική — παρέχεται από εκπαιδευτικό ίδρυμα.
- 46 Πρέπει σχετικώς να τονιστεί ότι αυτή η εκπαίδευση ανθοκομικής περιλαμβάνει τρία τμήματα που αφορούν, αντίστοιχα, γενικές γνώσεις, θεωρητικές επαγγελματικές γνώσεις και πρακτική άσκηση. Τα δύο πρώτα τμήματα αποτελούν αντικείμενο 8 ωρών και 45 λεπτών διδασκαλίας εβδομαδιαίως, ενώ το τρίτο συγκεκριμενοποιείται με σύμβαση μαθητείας δυνάμει της οποίας, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο διευθυντής της επιχειρήσεως υποχρεούται, για την περίοδο από 14 Μαρτίου 1990 έως 31 Ιουλίου 1992, να εκπαιδεύσει τον γιο του προσφεύγοντος στο επάγγελμα του ανθοκόμου, σύμφωνα με ειδικό πρόγραμμα εγκεκριμένο από τη Γαλλική Κοινότητα του Βελγίου.
- 47 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί αφενός μεν ότι τα δύο πρώτα θεωρητικά τμήματα της εκπαίδευσής αυτής γίνονται από το Γαλλόφωνο Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαιδέσεως Προσωπικού Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων, αφετέρου δε ότι η σύμβαση μαθητείας μεταξύ του γιου του προσφεύγοντος και του διευθυντή της επιχειρήσεως συνήφθη υπό την αιγίδα αυτού του ινστιτούτου και υπό τον έλεγχο της Διευθύνσεως Εκπαιδέσεως του Υπουργείου της Γαλλικής Κοινότητας, και φέρει την υπογραφή του εκπροσώπου του υπουργού. Η σύμβαση αυτή προβλέπει στο άρθρο 6 ότι «η διάρκεια της εργασίας δεν μπορεί να υπερβαίνει τις 40 ώρες εβδομαδιαίως, συμπεριλαμβανομένων και των ωρών διδασκαλίας».
- 48 Πρέπει εξάλλου να τονιστεί ότι για ορισμένους σπουδαστές αυτού του ινστιτούτου, νεότερους του προσφεύγοντος, η εκπαίδευση που ακολουθούν τους επιτρέπει να ανταποκριθούν στη σχολική υποχρέωση στην οποία υπόκεινται δυνάμει του βελγικού δικαίου.
- 49 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι το Γαλλόφωνο Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαιδέσεως Προσωπικού Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων, ίδρυμα εγκεκριμένο από τη Γαλλική Κοινότητα του Βελγίου — αρμόδια, κατά το βελγικό Σύνταγμα, σε θέματα εκπαίδευσής —, συνιστά εκπαιδευτικό ίδρυμα κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII και ότι ο γιος του προσφεύγοντος εκπαιδεύεται επαγγελματικά στο ίδρυμα αυτό.

- 50 Κατά το γράμμα της διατάξεως αυτής πρέπει, για να χορηγηθεί σχολικό επίδομα, το τέκνο για το οποίο ζητείται το επίδομα αυτό όχι μόνο να βρίσκεται στο στάδιο μορφώσεως σε εκπαιδευτικό ίδρυμα, αλλά ακόμη να φοιτά σε τέτοιο ίδρυμα κανονικά και κατά πλήρη απασχόληση. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί αν ο γιος του προσφεύγοντος φοιτά σε τέτοιο ίδρυμα κανονικά και κατά πλήρη απασχόληση.
- 51 Πρέπει σχετικώς να υπομνηστεί ότι από τη νομολογία τόσο του Δικαστηρίου όσο και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η εξομολόωση μαθητείας που γίνεται εκτός εκπαιδευτικού ιδρύματος προς κανονική και κατά πλήρη απασχόληση φοίτηση μπορεί να δικαιολογηθεί ενόψει του σκοπού του άρθρου 3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII, εφόσον θεωρηθεί ότι αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του προγράμματος που παρέχει το εκπαιδευτικό ίδρυμα (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Μαρτίου 1990, T-34/89 και T-67/89, Costacurta, που επιβεβαιώθηκε κατ' αναίρεση με την απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-149/90, σκέψη 8, προαναφερθείσες).
- 52 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο γιος του προσφεύγοντος παρακολουθεί κανονικά και κατά πλήρες ωράριο το πρόγραμμα εκπαίδευσως που παρέχει το Γαλλόφωνο Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαίδευσως Προσωπικού Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων.
- 53 Επιπλέον και σε κάθε περίπτωση πρέπει να παρατηρηθεί ότι, συχνά, στο πλαίσιο πανεπιστημιακής εκπαίδευσως που οδηγεί σε ελευθέρια επαγγέλματα, κατά το τέλος της περιόδου εκπαίδευσως, το κυριότερο μέρος της εκπαίδευσως παρέχεται όχι στο εκπαιδευτικό ίδρυμα στο πλαίσιο του οποίου γίνεται αυτή η εκπαίδευση, αλλά εκτός του ιδρύματος αυτού και υπό τον έλεγχό του, κοντά σε επαγγελματίες. Σε τέτοιες περιπτώσεις δεν αμφισβητείται το δικαίωμα παροχής του σχολικού επιδόματος.
- 54 Υπό τις περιστάσεις αυτές θα ήταν αντίθετο προς την κοινωνική δικαιοσύνη να γίνει δεκτό ότι προκειμένου περί πανεπιστημιακού σπουδαστή που διανύει τον κυριότερο χρόνο του σε μαθητεία δικαιούνται οι γονείς του να λάβουν σχολικό

επίδομα, ενώ δεν το δικαιούνται όταν ο σπουδαστής εκπαιδεύεται χειροτεχνικά και διανύει επίσης τον κυριότερο χρόνο του σε μαθητεία, στο πλαίσιο προγράμματος εκπαίδευσης που παρέχεται από εκπαιδευτικό ίδρυμα.

55 Όσον αφορά το ζήτημα αν το Κοινοβούλιο μπορεί να στηρίξει την απόφαση αρνήσεως παροχής σχολικού επιδόματος στη σκέψη ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε απόδειξη πραγματικών εξόδων σχετικά με την εκπαίδευση του γιου του, το Πρωτοδικείο τονίζει, όπως έπραξε και ο προσφεύγων, ότι το Κοινοβούλιο δεν επικαλέστηκε τον λόγο αυτό παρά μόνο κατά την απόρριψη της ενστάσεως, ενώ είχε ήδη παρέλθει το σχολικό έτος, και ότι ακόμη πιο αργά, στις 13 Νοεμβρίου 1991, ζήτησε από τον προσφεύγοντα να προσκομίσει απόδειξη των πραγματικών σχολικών εξόδων, αίτημα στο οποίο συμμορφώθηκε ο τελευταίος εντός ευλόγου χρόνου. Πρέπει εξάλλου να υπογραμμιστεί ότι το Κοινοβούλιο αναγνώρισε ότι αυτός ο λόγος απορρίψεως ήταν παρεπόμενος σε σχέση με εκείνον που αφορούσε τη φύση της εκπαίδευσης του γιου του και ότι κατά τη συνεδρίαση δήλωσε ότι επιθυμούσε «να λύσει το Πρωτοδικείο το ζήτημα αρχής» (δηλαδή το ζήτημα της ερμηνείας του άρθρου 3 του παραρτήματος VII), ότι «η διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν είχε την ευχέρεια να κρίνει την υπόθεση» (δηλαδή το αν ήταν επαρκή και κατάλληλα τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ο προσφεύγων), ότι «δεν είναι κατάλληλες οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει ο προσφεύγων» και ότι «οι γενικές αυτές διατάξεις σαφώς δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν».

56 Παρέπεται ότι το ζήτημα της αποδείξεως των πραγματικών σχολικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων για το γιο του πρέπει να ερευνηθεί από το Κοινοβούλιο, το οποίο οφείλει ενδεχομένως να κρίνει με βάση την παρούσα απόφαση τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εφαρμοστούν οι σχετικές γενικές εκτελεστικές διατάξεις στην εκπαίδευση που ακολουθεί ο γιος του προσφεύγοντος.

57 Επί του ζητήματος αν το μηνιαίο επίδομα που καταβάλλει ο διευθυντής της επιχειρήσεως του γιου του προσφεύγοντος, δυνάμει του άρθρου 3 της συμβάσεως μαθητείας, συνιστά ή όχι επίδομα της ίδιας φύσεως με το σχολικό επίδομα κατά την έννοια του άρθρου 67, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι δεν μπορεί να κρίνει το ζήτημα αυτό που δεν κρίθηκε ακόμα από τη διοίκηση. Πράγματι, είναι έργο της διοικήσεως, να κρίνει το ζήτημα αυτό ενόψει των στοιχείων που διαθέτει και υπό τον ενδεχόμενο έλεγχο του Πρωτοδικείου.

58 Τούτο δε πολύ περισσότερο αφού ούτε ο προσφεύγων ούτε το Κοινοβούλιο εκφράστηκαν επί του σημείου αυτού κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και αφού εξάλλου το Κοινοβούλιο ακροθιγώς προσήγγισε αυτό το ζήτημα, στο έγγραφο της 26ης Αυγούστου 1991, χωρίς όμως να δώσει την παραμικρή απάντηση. Πράγματι, στο έγγραφο αυτό αναγράφεται: «Επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω ότι ο υπάλληλος υποχρεούται να προσκομίσει την απόδειξη ότι υπεβλήθη σε “πραγματικά σχολικά έξοδα”, κατά την έννοια του άρθρου 3 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Η απόδειξη αυτή είναι ακόμη πιο αναγκαία στην προκειμένη περίπτωση, αφού ο γιος σας λαμβάνει ο ίδιος μηνιαίο επίδομα, το ύψος του οποίου υπερβαίνει εκείνο που έχει καθοριστεί ως σχολικό επίδομα». Το Κοινοβούλιο πρόσθεσε στο υπόμνημα αντικρούσεώς του (σκέψη 8) ότι «η διοίκηση έκρινε ότι, στην περίπτωση που η μαθητεία ή τμήμα της μπορούσε να θεωρηθεί ότι δίδει δικαίωμα στην παροχή σχολικού επιδόματος, θα όφειλε να ερευνήσει αν το μηνιαίο επίδομα που λαμβάνει ο γιος του προσφεύγοντος έπρεπε να εκπέσει από το εν λόγω σχολικό επίδομα».

59 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει, χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων, ότι πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1991 η οποία καταργεί από 1ης Απριλίου 1990 το σχολικό επίδομα που χορηγείται στον προσφεύγοντα για τον γιο του Laurent, καθώς και η απόφαση να διενεργηθούν κρατήσεις επί των αποδοχών του για τα ποσά που έχουν ήδη καταβληθεί. Το Κοινοβούλιο οφείλει να πράξει ό,τι συνεπάγεται η ακύρωση αυτή.

60 Παρέπεται ότι είναι πρόωρο το αίτημα να επιδικαστεί τόκος υπερημερίας 8 % ετησίως.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εφόσον το καθού ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Κοινοβουλίου της 4ης Φεβρουαρίου 1991 με την οποία καταργείται από 1ης Απριλίου 1990 το σχολικό επίδομα που ελάμβανε ο προσφεύγων για τον γιο του Laurent.**
- 2) Ακυρώνει την απόφαση του Κοινοβουλίου να προβεί, σε εκτέλεση της απόφασεως της 4ης Φεβρουαρίου 1991, σε κρατήσεις επί των αποδοχών του προσφεύγοντος.**
- 3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.**
- 4) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.**

Barrington

Schintgen

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Ιανουαρίου 1993.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

D. P. M. Barrington